

V Méricourtu smo 23. junija imeli še zadnjo slovensko mašo pred počitnicami.

Gospod Alojz Vretič, 90-letnik, je praznoval svoj jubilej 17. maja 2018

Prvi obisk dneva sva namenila slavljenju, 90-letnemu gospodu Alojziju Vretiču. Pri obisku v mesecu januarju je omenil, da bo letos praznoval, če bo Bog dovolil, okroglo obletnico. Bog mu je poklonil ta dar in moram priznati, da sva mu z obiskom obogatila njegov praznik, saj sva ga z gospodom župnikom obiskala prav na dan njegovega rojstnega dne. Prinesla sva mu košček veselja in žarek sreče za njegov visoki jubilej. To je bil njegov življenjski praznik, ki si ga je silno želel preživeti v krogu svojih najdražjih in bližnjih prijateljev. Bog mu je poklonil tudi to milost, čeravno jih je dočkal priklenjen na stol. Njegovo stanje je težavno, predvsem ko se zaveda, da noge ne bodo več služile telesnim potrebam. Gospod Alojz je močnega in korajžnega značaja, obupu in težavam se ne prepusti, čeravno so mu spremeljevalke vsakdana. Gospod župnik Kamin mu je prinesel Božji kruh življenja, sprejel ga je kot svečano darilo, ki mu je razveselilo notranjost duše. Ob pogovoru nam je pripovedoval, kako lepo je preživel še 80-letni rojstni dan. Tudi naslednji dan bodo družinsko združeni ob slavlju njegovega jubilejnega dne. Hčerkinja skrbi mu je v veliko podporo in je oskrbnica pri vsakodnevni potrebah. Saj skrbi za očeta Alojzija z vdano ljubeznijo. Tudi brat Polde in njegova žena Nicole sta mu v

težkih trenutkih v pomoč. Vsak petek ga obiščeta in mu prineseta košček družinskega veselja. Zapustila sva ga veselega in nama je bilo v zadoščenje, da sva mu prinesla košček domačnosti, da smo pokramljali kot prijatelji. Zaželela sva mu še veliko srečnih dni življenja.

Dva meseca sta se iztekla od zadnjega srečanja, 14. julija pa je dospela žalostna vest, da nas je Alojzij Vretič za vedno zapustil in šel v Božji objem k »Njemu«, ki ga je neskončno ljubil. Pri euharistični daritvi in molitvi ga bomo še nadalje priporočali Božjemu usmiljenju in dobroti.

Obisk gospe Pavle Šturm

Ko sva se približala njenemu domu, nama je že skozi okno namignila in se naju zelo razveselila. Tudi ona je priklenjena na domače ognjišče. Rekli bomo, da je starost tisto obdobje, ob katerem se mora človek sprijazniti s pešanjem moči in čas, ob katerem nastajajo tudi temne ure življenja. Tudi naša gospa Pavla je praznovala meseca maja kar visoko stopničko življenja, 89 jih je odštela. Še malo in število let se bo zakrožilo. Vsakič, ko jo obiščemo, pove, da je med nami vsako nedeljo z mislijo pri sv. maši. In kako zelo pogreša celodnevna srečanja. Zelo rada je pela in njeno razvedrilo je bilo malo poklepetati s prijatelji. Na srečanja so ji ostali le lepi nepozabni spomini na skupnost in društvo, s katerimi se hrani njeno dobrotno srce. Nedeljske sv. maše so

V nedeljo, 29. julija, smo bili gostje društva Jadran na tradicionalni letni veselici na Hochwaldu.

Klimatske spremembe so pripomogle, da smo že sredi julija bili deležni bibličnega sadu iz rok Jackyja in Anite.

bile njena duševna hrana in moč njenega življenja. Tudi ona je sprejela sv. obhajilo, ki ji ga je gospod župnik Jože Kamin podaril kot kruh življenja z globoko pobožnostjo ob molitvi, ki smo jo skupaj zmolili.

Diamantni življenjski dogodek gospoda Ivana in Tatjane Rehar

30. maja 2018 sta njuni srca doživeli tisto srečo, ki ju je pred 60 leti združila ljubezen v eno srce. 60 let skupnega življenja sta pustila za seboj. Bolezen je preprečila, da sta ločena čutila bitje enega srca in 60-letne sreče skupnega življenja.

Že nekaj časa pred omenjenim datumom sta načrtovala slavje njunega 60-letnega zakonskega življenja. Človeška usoda je tiha in skrita in z njo so načrti velikokrat prekrižani. Prav pri gospodu Ivanu je imela bolezen besedo, ki jo je morala sprejeti vsa družina. Zgodilo se je 27. decembra 2017. V srcu božičnih praznikov je gospoda Ivana zadela možganska kap. Od takrat do danes je njegovo življenje priklenjeno na bolniško sobo in odvisno od bolniške nege.

Ivan se s svojo jekleno voljo ni prepuštil telesnim težavam. Ob negi in oskrbi družine, žene Tatjane in njunih dveh sinov Andreja, Damjana, Mirellie, življenjske sopotnice Andreja, in zvestih prijateljev, ki so mu neutrudno in vsakodnevno stali ob strani in mu vli-

Tatjana in Bernard Rehar sta se skupaj s sinovoma Andrejem in Damijanom Bogu zahvalila za 60 let skupne zakonske poti.

vali moč, se je Ivanovo stanje hitro in vidno izboljševalo. Zaupal je v Božjo voljo in tudi bolniškemu osebju. Po šestih mesecih bolniške nege, na nedeljo, 24. junija, prav na njegov godovni dan, je s pomočjo sinov Andreja in Damjana in v spremstvu žene Tatjane z veseljem prestopil prag kapele sv. Jožefa v Merlebachu. Pred Marijino podobo se je zahvalil za milost skorajšnjega okrevanja in za dolgo pot 60-letnega srečnega zakonskega življenja. Vsi prisotni smo se razveselili njegovega izrednega izboljšanja in se pridružili veselju Ivana in njegove družine. Gospod župnik Jože Kamin je pri sv. maši izkoristil prisotnost gospoda Ivana, se zahvalil Bogu za milost in skupno smo prosili za popolno ozdravitev. Obenem smo čestitali v imenu društva Prijateljev slovenske katoliške misije za njuno skupno 60-letno pot srečnega zakona.

Ivan je naš dolgoletni dobrotnik slovenske katoliške misije. Član je že od vsega začetka, reden gost vsakomesečnih srečanj in še kaj bi lahko dodala. Ob vsakem srečanju se je prikazal s svojo kamero in snemal vse, kar je bilo zanimivega. Spravljal je v njeno skrinjico zgodovinske dogodke skozi 35-letno življenje slovenske katoliške misije. Njegove omare se šibijo od številnih kaset, na katerih hrani zgodovinske spomine na življenje misije. Ivan, želimo ti, da nam boš kmalu spet kaj prinesel na platno, da bomo mi lahko spomine spravljali v skrinjico naših src. Vse dobro ti želimo, predvsem popolno okrevanje, vsi Prijatelji slovenske katoliške misije Freyming Merlebach.

Bruno Perriol je praznoval 60. rojstni dan

Same okrogle obletnice objavljamo. Tokrat ni diamantno doživetje, temveč prehojena 60-letna pot. Že 10. junija je gospod Bruno počastil vse navzoče s prijateljskim kozarčkom pri celodnevem srečanju za njegov 60. rojstni dan.

Ob tej priložnosti smo mu v imenu društva čestitali in mu položili na srce: Čez nekaj dni, 14. junija, boste praznovali svoj življenjski praznik. In letošnji je častitljiv, okrogel 60. rojstni dan. Kar lepo stopničko življenja vam je Bog že poklonil. Danes vam v

Ob 60. rojstnem dnevu smo gostje iz Merlebacha in Slovenije nazdravili Brunu Perriolu.

imenu društva želimo, naj vam ljubi Bog v bodočem življenju poklanja zdravja in izpolnitev vseh želja, ki jih goji vaše srce. To so želje, ki prihajajo od iskrenih prijateljev, na katere se lahko obrnete v težavah življenja, ki so velikokrat v ospredju vsakdana.

Želimo si, da bi še veliko lepega in skupnega doživeli, da nas bi osrečevali pri sv. mašah in vsepovsod s svojim izredno lepim glasom. Kadar zapojete v kapeli, petje objame in ogreje duše vseh navzočih in vaš glas zadoni in napolni celotno ka-

pelo. (Bruno ni Slovenec, ne govori slovensko, ampak poje slovensko.)

Bruno, hvala vam tudi za vsa odgovorna dela, ki jih kot računovodja pri društvu vodite zelo uspešno, za vsestransko pomoč v prid društvu. Predvsem je izrednega pomena vaša dobra

volja, saj ste pripravljeni ob vsakem trenutku pomagati, kjer koli se čuti potreba, bodisi fizično ali strokovno. Bog naj vam poplača vso dobroto, ohranja v zdravju in veliko osebnega zadovoljstva pri vaši osebni zaposlitvi in vsepovsod, vam želimo vsi navzoči. *Jožica Curk*

HRVAŠKA

PULJ

Pestrost dogajanj in zanos pri uredništvu zastavljenih aktivnosti pripomore k temu, da čas pri SKD Istra Pulj vedno hitreje teče.

V zadnji številki Naše luči smo predstavili **Pavlovo hišo** v Avstriji – Laafeldu in njeno delovanje. V začetku junija smo jim Encijani vrnili obisk. Vabljeni smo bili na tradicionalno poletno srečanje zborov. Srečanje so oblikovali Music Voice iz avstrijske Radgone, zbor Pavlove hiše ter mešani pevski zbor Encijan SKD Istra. Kljub slabi napovedi nam je bilo vreme naklonjeno, tako da so klopi in mize, postavljene na zelenico, služile svojemu namenu. Po izstopu iz avtobusa in prevoženih cca. 400 km Pulj–Laafeld smo se enkratno počutili, bili smo na deželi. Pavlovo hišo obdaja lepo pokošen travnik, velika drevesa in cvetje. Nastop se je pričel zunaj ob 17. uri. Iskali smo senco. Našli smo jo pod arkadami, kjer smo prepevali vsi zbori, obdani z brajdami in grozdem. Organizatorica in voditeljica Člena 7 tega prijetnega srečanja mag. Suzana Weitlaneq ali deklica za vse je imela polne roke dela in vse zelo dobro pod kontrolo. Predstavitev in napovedovanje zborov, prevajanje iz slovenščine v nemščino in obratno ter vse potrebno za dobro počutje vseh prisotnih. Po koncertu smo uživali v pripravljenih dobrotah, da ne govorimo o dobrem žaru, domači kapljici, pivu. Vse to nas je navdušilo za skupno petje pod zvezdami. Nočitev smo imeli v Murski Soboti. Po ogledu le-te smo se v nedeljo podali na turistično kmetijo in v čokoladnico v vasi Tešanovci pri družini Sotošek. Izdelovanje pralin in pokušnja le-teh nas je navdušila. Ogledali smo si tudi

Skupno prepevanje po nastopu v Pavlovi hiši

Pozdravni govor brežiškega župana g. Ivana Molana pri Babičevih

tropski vrt in razno cvetje v njem, orhideje pa so nas očarale in sedaj krasijo marsikateri dom v Istri. Spoznali smo delček Prekmurja in se zadovoljni vrnili v Istro v popoldanskih urah.

Po uspešno opravljenih in dokaj narnopnih gostovanjih zborov Encijan SKD Istra Pulj v Franciji, Sloveniji in Avstriji smo se že veselili in načrtovali dopust, a dobili smo vabilo za sodelovanje na tradicionalno 8. srečanje **Dobrodošli doma**, ki je vedno nekaj posebnega in je bilo tokrat v Brežicah. Vabila smo se resnično razveselili. 16. junija smo krenili iz Pulja ob štirih zjutraj ter prispeli v Brežice lahno zaspani okrog desetih. Veseli smo bili pozdrava naše Jasmine, sedaj je tajnica Izseljeniške matice v Ljubljani. Zaspanost je minila že ob njenem prihodu in smehu, da ne govorim o Društvu kmetič na Bizeljskem, ki so nam pripravile nepozabno pogostitev. Vse je bilo treba poskusiti, a ob pozdravu in nastopu moškega pevskega zbora Bizeljsko to ni bilo več težko. Vse dobrote smo zalili z dobrim domačim vinom ter uživali ob veseleigri domačink v domačem narečju. Najraje bi ostali pri njih, a pester program, pripravljen od gostiteljev, nas je

popeljal naprej, kjer nas je pri družini Babič med zbirko nešteti majolik iz vsega sveta pozdravil župan Brežic Ivan Molan. Gospa Lea Babič nam je izvirno predstavila majolike. Za topel sprejem in vse dobrote, ki smo jih bili deležni, se je zahvalila naša predsednica Danica Avbelj. Po vijugasti cesti smo nadaljevali pot med vzorno urejenimi vinogradi v Brezovico k družini Najger. Ogledali smo si repnico z njenimi labirinti. Z zanimanjem smo poslušali zgodovino nastanka le-teh, a smo morali nadaljevati pot v Zadržni dom, kjer smo imeli kratek nastop in kosilo, nato pa nadaljevali pot v Brežice, kjer smo na odru brežiškega gradu imeli tonsko vajo. Čas nastopa se je hitro bližal. Imeli smo čast otvoritve tega lepega dogajanja Dobrodošli doma. Po lepotah, ki jih vedno znova spoznamo na dogajanjih po Sloveniji, smo s ponosom in še bolj doživeto v objemu brežiškega gradu zapeli *Slovenija, od kod lepote tvoje*. Določeni smo bili, da pojedemo tudi za zaključek prireditve. Lahko smo poslušali nastopajoče, ki jih je bilo okrog štiristo in približno petsto poslušalcev. V drugem nadstropju gradu smo si ogledali zanimivo razstavo Rafaelove

družbe *Rojstvo novih domovin*. Zadolvoljni smo odšli k počitku, v nedeljo je bil pred nami nov izziv.

V cerkvi sv. Lovrenca v Brežicah je bila v nedeljo, 17. junija, peta sv. maša za izseljence – rojake po svetu. V čast nam je pevcem Mešanega pevskega zbora Encijan pod vodstvom naše umetniške voditeljice Paole Stermotič, da smo bili deležni tega lepega zaključka že četrtič. Slovesno sv. mašo je vodil gospod župnik Milan Kšela. Pozdravil je vse prisotne in zbor z željo, da bi se radi vračali v svojo domovino. Pridiga gospoda župnika te 11. navadne nedelje, kot da je bila prilagojena za nas, o razkropljenih ovcah! Verjamem, da se je marsikoga dotaknila. Čudovita romanska cerkev in njena akustičnost sta nas prevzeli. Naša pesem se je dotaknila src poslušalcev, poromala v njihove duše, kar je bilo zaznati po aplavzih in glasbenih dodatkih. Po sv. maši smo se zadovoljni in obogateni odzvali povabilu g. župnika na pogostitev v župnišče in z zanimanjem poslušali njegove pripovedi. Seveda smo naredili tudi spominske posnetke in se zadovoljni vrnili v Pulj.

Skupinski posnetek po ogledu repnice v Brezovici

Otvoritev prireditve Dobrodošli doma z nastopom Encijana

Kot vsako leto smo tudi letos 23. junija dostojno proslavili **dan državnosti** republike Slovenije in Hrvaške. Zbrali smo se na izletniški točki Platak v bližini Reke. Bilo je več nastopajočih, a zbor Encijan SKD Pulj je požel vsa priznanja in navdušil poslušalce s pesmimi *Ružo crvena, Naša fešta, Na Golici* in drugimi. Naša umetniška voditeljica prof. Paola Stermotič s svojim izborom pesmi vedno uspe. Vse se je odvijalo v pla-

ninskem domu. Slika nazorno prikazuje počutje prisotnih.

Razstava naših umetnikov likovne delavnice je 29. junija privabila v našo galerijo lepo število obiskovalcev. Bili smo prijetno presenečeni nad njihovimi izdelki, nad slikami. Predsednica društva Danica Avbelj je odprla razstavo, se vsem zahvalila za vztrajnost in trud. Voditeljica likovne delavnice akad. prof. Neva Stančič Plibernik je povedala par besed o njihovem delu.

Poletna šola citer prof. Petra Napreta je v Pulju že vrsto let. Ponosni smo na njihovo vztrajnost in napredek, posebno na našo Klavdijo, ki pri svojem delu resnično uživa. Ko obiskuje starejše Slovence, vzame s seboj citre, z njimi poje slovenske pesmi in igra. Na koncertu 6. junija so z magičnimi zvoki citer očarali občinstvo. Hvala vam!

Zelo lep večer smo doživeli v nedeljo, 8. julija, s **poletno šolo violinistov** v galeriji društva, ki prav tako

deluje v Pulju že vrsto let. Tokrat je bila premajhna. Nekateri so se morali zadovoljiti s stojščem pred vrati. To so učenci prof. Plamenke Dražil in prof. Roka Hrvatina iz Ljubljane. Na klavirju jih je spremljal prof. Matija Potisk. Vsi so enkratni: tako začetniki kot tisti, ki se pripravljajo na akademijo. Zvoki godal so nas očarali in nas z lepimi spomini nanje popeljali na zaslužen dopust.

Ivanka Koletnik

REKA

Ob stoletnici salezijanske karizme na Reki (1918–2018)

Proslavo obletnice so začeli na praznik Brezmadežne in končali s praznikom Marije Pomočnice, ko je prišel na obisk vrhovni predstojnik Ángel Fernández Artime, ki je

blagoslovil razširjeno in obnovljeno šolo. Ravnatelj salezijanske skupnosti Dragutin Detič je omenil, da si je za prihod salezijancev prizadeval že škof Anton Mahnič (1850–1920), ter da so v zgodovini velik prispevek dali madžarski, italijanski in slovenski salezijanci. Besede zahvale je izrekel tudi reški nadškof Ivan Devčić.

Ob proslavi 100-letnice salezijanske navzočnosti na Reki in 25-letnici delovanja Salezijanske klasične gimnazije s pravico javnosti je potekalo tudi srečanje don Boskovich bivših gojencev (bivši salezijanski kandidati, semeniščniki, bogoslovci in duhovniki) v soboto, 21. aprila v šolskih prostorih.

Mašno slovesnost je vodil beograjski nadškof, ki je izrabil priložnost ter obiskal reško skupnost HMP v spremstvu salezijanca Janeza Jelena in bogoslovca Mihaela Sokola. Po molitvi v kapelici je sledilo kratko druženje, med katerim se je nadškof zanimal za delovanje sester, zlasti v pridobivanju duhovnih poklicev.

Janez Jelen

NEMČIJA

AUGSBURG

40-letnica SKŠD Planinka iz Ravensburga

V soboto, 9. junija, je slovensko društvo Planinka iz Ravensburga obeležilo svoje 40-letno delovanje. Vse se je začelo z mašo v župnijski cerkvi v kraju Baintd blizu Ravensburga in se nato s kulturnim programom nadaljevalo v farni dvorani. Slovesne prireditve so se udeležili visoki politični predstavniki iz domovine z ministrom dr. Žmavcem na čelu, kot tudi predstavniki veleposlaništva v Berlinu in generalnega konzulata v Münchnu. S strani nemške države so društvu izkazali pozornost prominentni gostje dežele Baden-Württemberg in mesta Ravensburg. Kulturni program je bil izpolnjen s pozdravi gostov, z govori povabljenih prominentnih za-

stopnikov, z nastopi raznih skupin in prikazom prehojene poti društva v sliki in besedi. Večerne ure so se iztekale v znamenju prijetnega druženja. Za zabavo je skrbel ansambel Slovenski zvoki iz Slovenije, ki je po končanem kulturnem programu igral in navzoče zabaval dolgo v noč.

Maša v naravi

Lepa sončna nedelja, 24. junija, je bila za slovenske rojake v Augsburgu, Kemptnu, Ulmu in Ravensburgu priložnost, da se srečajo pri »maši v naravi«. V romarsko cerkev, posvečeno Mariji Pomagaj (Maria Hilf), blizu Roggenburga, je vabil domači slovenski župnik že dalj časa in nato v njej na omenjeno nedeljo maševal. Nekateri so se vabilu odzvali in prišli z vseh strani. Maša je dobila praznično podobo po zaslugi sodelovanja vernikov z branjem Božje

Zbiranje pred cerkvijo Marija Hilf

besede in prošnji kot tudi s petjem, spremljanim na kitaro. V nagovoru je župnik povedal med drugim naslednje: »V življenju se pogosto primeri, da se čutimo nemočne, potrte, brez vsake volje. Vse je nekam temno. Pa nas kdo prijazno nagovori, reče spodbudno besedo in naenkrat se zazdi, kakor da je posijal prijeten žarek v naše brez-

pno življenje. Maša v naravi je ena od mnogih priložnosti, da drug drugega z dobro besedo in pozornostjo duhovno obogatimo.« Ko je bilo maše konec, je sledilo okrepčilo v bližnjem mestu Roggenburg v gostišču Alte Roggen-schenke. Z lepimi vtisi in doživetji se je vsak ob koncu nedeljskega srečanja zadovoljen in vesel vrnil domov. *R. K.*

Nastop domače skupine na 40-letnici društva Planinka

Duhovnik je končal mašno daritev.

BERLIN

Slovenske čipke in klekljarske delavnice v Berlinu

V času od 23. do 28. junija je Slovenca v Berlinu obiskala ga. **Tanja Oblak**, umetnica klekljanja in promotorka čipkarstva. Obiskala je dopolnilni pouk slovenščine v Berlinu, ki poteka pod vodstvom učiteljice Magdalene Novak in ga za otroke in odrasle slovenskega porekla organizira Ministrstvo RS za izobraževanje, znanost in šport. V treh učnih skupinah je izvedla klekljarske delavnice.

V soboto, 23. junija, je obiskala predšolske otroke na njihovem rednem tedenskem srečanju. Otroci so si v spremstvu staršev ogledali slovenske čipke in se preizkusili v prvih prijemih klekljanja.

Čipkarska delavnica s Tanjo Oblak za šolarje je potekala v sredo, 27. junija, v galeriji B1 v berlinskem okrožju Schöneberg, nedaleč stran od Slovenske katoliške misije v Berlinu. V galeriji je bila večer prej odprta razstava »Klekljana čipka kot kontrastni dodatek« z izdelki Tanje Oblak. Tanja je učencem povedala nekaj o tradiciji in umetnosti klekljanja na Slovenskem ter jih popeljala po svoji razstavi. Nato jim je pokazala nekaj prvih korakov klekljanja. Otroci so se motivirano in zavzeto posvetili tej umetnosti in si sklekljali vsak svojo zapestnico. Ustvarjali smo kar na ulici pred galerijo in privabili pozornost marsikaterega mimoidočega. Nekaj jih je pokukalo tudi v galerijo in si ogledalo razstavo. Tako je bila delavnica na ulici pred galerijo otoček slovenstva sredi Berlina, slovenski otroci pod vodstvom Tanje Oblak pa pravi mali ambasadorji Slovenije in slovenske kulturne dediščine.

Tanja Oblak je v nadaljevanju izvedla tudi delavnico s skupino odraslih, ki ima pouk vsako sredo zvečer. Gre za jezikovne nadaljevalce, ljudi s slovenskimi koreninami, ki so bodisi v Nemčijo prišli kot otroci in se pri pouku izpopolnjujejo v slovenščini, ali pa so bili rojeni v slovensko-nemških družinah, a se v otroštvu niso srečevali s slovenščino in so se je začeli učiti šele v odraslih

Otroci slovenskega dopolnilnega pouka v rezidenci veleposlanika Franca Buta

letih. Z zanimanjem so prisluhnili Tanji Oblak, ki jim je predstavila slovensko klekljanje in odmevne klekljarske projekte v preteklih letih ter pokazala dve svoji knjigi in različne klekljarske izdelke. Nato jih je popeljala po razstavi.

Čipke Tanje Oblak na razstavi »Klekljana čipka kot kontrastni dodatek« bodo v galeriji B1, Belziger Straße 1 v Berlinu, na ogled še celo poletje.

Klekljarske delavnice pri dopolnilnem pouku slovenščine v Berlinu so bile odlično sprejete tako pri učencih in njihovih starših kot tudi pri odraslih udeležencih. S tem gostovanjem smo tudi v Berlinu na poseben način obeležili evropsko leto kulturne dediščine.

Dopolnilni pouk slovenščine, ki v Berlinu poteka v organizaciji Ministrstva RS za izobraževanje, znanost in šport, se iskreno zahvaljuje Tanji Oblak za klekljarske delavnice. Prav tako se zahvaljujemo Slovenskemu kulturnemu centru v Berlinu ter Slovenski katoliški misiji v Berlinu z župnikom Izidorjem Pečovnikom, ki sta omogočila obisk.

Zaključna prireditev

Zadnja sobota v juniju je bila v Berlinu posvečena slovenskim otrokom. Veleposlanik Republike Slovenije v Berlinu, mag. Franc But, je odprl vrata svoje rezidence za slovenske otroke v Berlinu in njihove družine in zanje priredil piknik. Dogodek je bil svečane, pa tudi družabne narave. Veleposlanik je skupaj z učiteljico Magdaleno Novak učencem dopolnilnega pouka slovenščine podelil zaključna potrdila in

knjižna darila, ki sta jih darovala Društvo Bralna značka Slovenije in Javna agencija za knjigo. Pridni bralci so za svoj trud prejeli tudi čokolade Gorenjka, ki jih je darovala Knjižnica Antona Tomaža Linhartaradovljica.

Učenci so skozi celo leto enkrat na teden pridno obiskovali pouk slovenščine, ki ga za otroke slovenskega porekla organizira Ministrstvo RS za izobraževanje, znanost in šport. Učenci so se letos k pouku zbirali v štirih šolskih skupinah, eni predšolski in treh skupinah odraslih – tudi odrasli slovenskega porekla imajo namreč možnost učenja slovenščine.

Šolsko leto, ki se izteka, je bilo pestro po številu in vsebinski zasnovanosti zunajšolskih dogodkov, ki so ne samo obogatitev rednega dopolnilnega pouka, temveč tudi zelo pomemben prostor druženja in povezovanja slovenskih družin. Pri organizaciji in izvedbi dogodkov sta bistveno pripomogla Veleposlaništvo RS s Slovenskim kulturnim centrom ter Slovenska katoliška misija z župnikom Izidorjem Pečovnikom – Dorijem. Slednja vsako leto v cerkvi sv. Elizabete priredi množično obiskano miklavževanje z obdaritvijo slovenskih otrok, na katerem so se tudi v letošnjem šolskem letu učenci dopolnilnega pouka slovenščine predstavili z enournim kulturnim programom. G. Dori nas je s svojim obiskom počastil tudi na zaključnem pikniku, kjer so se mu učenci zahvalili za njegovo podporo in sodelovanje v iztekajočem se šolskem letu. *Magdalena Novak*

Vera Gabor praznuje rojstni dan.

Slavko Simončič praznuje rojstni dan.

ASEL/HANNOVER

Po slovesni sveti maši, med katero nas je presenetila naša mlada organistka Silvia, ko je zapela lepo pesem in se tudi sama spremljala na inštrumentu, smo šli na dom Stanka in Agnes Ficko, kjer smo odlično jedli in se veselili. V ponedeljek je Udo Wichmann organiziral zelo lep in zanimiv izlet v arheološki kraj v pogorju Harz Harzhorn, kjer je bila znamenita bitka Germanov in Rimljanov in so šele pred par leti po naključju našli predmete vojakov iz te bitke. Potem je stekla strokovna akcija arheologov in so odkrili zelo zanimive in dobro ohranjene predmete. Imeli smo odlično strokovno vodenje tako v muzeju kot v gozdu, kjer so te predmete našli. Nato smo imeli prekrasen piknik domačih dobrot. Zraven so tokrat bili tudi naši mladi in streljanju z lokom in katapultom.

Melina in Lara na izletu

Robert in Natalie Simončič sta se poročila na blejskem otoku.

Poroka Boštjana in Yvonne Lipaj

Krst Elle

cev okrog g. Dorija in začne srečanje z Bogom in zaključiti v prijateljstvu in veselju. Majhna skupina, pa kljub temu vpadljiva, skozi tradicijo in vrednote, ki jih je prinesla s seboj in jih varuje kot dragocen zaklad. Te vrednote nam dajejo moč in sposobnost, da lahko kljubujemo zaprekam, ki nam prečkajo pot. Tako smo v juniju težko čakali sv. maše, ki je bila preložena na tretjo nedeljo v mesecu. Daroval jo je g. Dori za pokojne sorodnike Eve Plevnik. V prostorih smo čestitali vsem slavljencom rojstnih dni, to so bili: Zlatko Vukovac, Slavko Lovrec, Toni Krističević in Lena Žaja, deklica tretje generacije slovenskega porekla. V ponedeljek je izlet odpadel, ker je imel g. Dori opravke v Berlinu.

Lepo doživetje nas je čakalo v juliju. Obiskal nas je msgr. Janez Pucelj iz Münchna. On je pravzaprav skrbel za obstoj hamburške skupnosti v času, ko smo ostali brez župnika, po odhodu g. Mlakarja. Kadar mu je čas dopuščal, se je podal na dolgo pot v Hamburg in pozneje predal nalogo g. Doriju. Daroval je sv. mašo za pokojno družino Firšt – sorodnike Anke Trčak. Seveda nas je spremil v naše prostore, kjer je blagoslovil jedi in skupaj smo nato

zaužili bogato večerjo, popili kozarček vina in zapeli slovenske pesmi. Vsem navzočim slavljencom smo čestitali in jim zaželeli vse dobro v naslednjem življenjskem letu. Msgr. Pucelj in g. Dori sta prenočila v župnijskih sobah, zjutraj pa smo se po zajtrku napotili na ogled mesta. Za msgr. Puclja je bilo veliko novega, Hamburg, kot ga je imel on v spominu, se je v tem času zelo spremenil. Najprej je bil na programu ogled Elbphilharmonije, ki je novi mejnik pristanišča in mesta, ki se majestetsko dviga izmed ostalih stavb. Zanimala ga je tudi arhitektura in tehnika posloplja. Srečanje smo nadaljevali s sprehodom ob Labi do pristanišča. Živahno gibanje ladij na vodi in nešteto turistov na sprehajalni stezi so dali vtis svetovne metropole in okna v svet. Od tukaj so v prejšnjih časih odhajali tudi Slovenci »s trebuhom za kruhom« v tretji svet. Čas je prehitro mineval, ustavili smo se še pri krakovskih klobasah, na železniški postaji smo imeli ravno še čas za skodelico kave, predno smo se poslovili od našega dragega gosta, ki nam je tako obogatil dan. Prisrčno se mu zahvaljujemo za njegov obisk in mu želimo še naprej uspeha in Božje pomoči pri

njegovi težki nalogi, ki jo izvršuje med Slovenci po svetu.

Vera Šeme

Obisk msgr. Janeza Puclja v Hamburgu.

Uspešna 3. generacija: maturirala je Anna.

HAMBURG

Vsakdanje novice v medijih človeka skoraj zmedejo, težko je razlikovati med resnico in lažjo. Vrhunska srečanja obetajo izboljšanje, končno pa se razpršijo kot meglice v neznanu. Spomnim se Prešernovih vrstic iz Zdravljice, ki so del slovenske himne. Nikoli ni bilo hrepenenje po miru in prijateljstvu tako veliko kot danes. V teh burkah pa se zbere majhna skupina Sloven-

Toni praznuje rojstni dan.

ESSEN

Moj dopust v juliju je mimo. Začel se je s posebnim in izrednim dogodkom – **no-vo mašo Branka Jurejevčiča** v župniji Podzemelj v Beli krajini.

Bilo je tudi nekaj prijetnih in koristnih dni na morju skupaj z bratom Marjanom. Z njim sva bila deležna tudi obilnega božanja včasih premočnih sončnih žarkov, ko sva v vinogradu obirala odvečne poganjke in liste. Preden pride do nas tako kakovostno vino, kot je njegova metliška črnina, je skozi vse leto za mnoge nepredstavljivo veliko garanja. Že pozimi in zgodaj spomladi obrezovanje kljub morebitnemu mrazu, poleti pa redčenje mladja kljub visoki vročini. Odvisno od vremena je potrebno večkratno zaščitno in zdravilno škropljenje. Tudi travo je treba kositi. Vedno je treba zamenjati nekaj stebrov. In oh in sploh. Nikoli miru. Vino in grozdni sok je treba spoštovati, saj je Božji dar, žlahtni

Ob krstu Ane Šmalc v Ribnici 21. 7. 2018

sad trte in dela človeških rok – je tudi način, kako si veren vinogradnik s svojim trudom služi nebesa. Nikoli naj ne bi bilo vzrok medsebojnih preprirov, družinskega in drugega nasilja zaradi pijančevanja. Zmerno uživanje naj razveseljuje človekovo srce in ga hrani s koristnimi in dragocenimi minerali. Letos bo nova trgatega že v avgustu. Kjer ni bilo toče, je pridelek zdrav in obilen.

Lep je bil dan obiska pri sestrah klarisah v Nazarjah. Prav gotovo je bil tudi lep in vesel dan svetega kr-

60-letna Majda Gračnar s triletno vnukinjo Sofijo

sta 21. julija v Ribnici. Krščena je bila enoletna Ana Šmalc, hčerka Nežkine (gospodinja v Belgiji) nečakinje Valentine in Matjaža. Kot »domači« duhovnik in družinski prijatelj sem bil naprošen za to sveto opravilo, kar mi je bilo v veliko čast in veselje.

V Essnu so se s prvo nedeljo v avgustu spet začele slovenske svete maše. Kot zanimivost omenim, da nas je 5. avgusta bilo manj kot 20. Ob 12.30 sem imel sveto mašo tudi za Hrvate. Njih je bilo 75. (Tudi tam se pozna, da je čas dopustov. Na

običajne nedelje se jih zbere med 200 in 400.)

Poseben dogodek je bil v Güterslohu 4. avgusta. Svoj **60. rojstni dan** je praznovala prijazna in gostoljubna **Majda Gračnar**. Tudi gospoda župnika sta s hčerko Natalijo povabili na to lepo praznovanje, kjer je bilo zbranih čez dvajset gostov iz kroga Robertove družine in prijateljev. Da ob takšni obletnici gospod župnik ne bi kot šofer moral izbrana jedila zalivati samo z vodo ali podobnimi tekočinami, je Majda posebej želela, da s seboj vzamem nekoga, ki naj bi me peljal domov in mi ne bi bilo potrebno šteti na »en ali samo dva deci ...«. Hvala Darinki, da se je kljub visoki zunanji temperaturi žrtvovala. Oba sva bila zadovoljna.

Draga Majda, Bog te živi še mnogo leta. V srcu imaš gotovo veliko upravičenih lepih družinskih želja, ki trenutno (še) niso vse uresničene. Pri Bogu naj vas vse z molitvijo podpira tvoj pokojni mož Jože, oče

tvojih hčera in dedek štirih vnukinj in enega vnučka. Dobri Bog naj ti povrne vse, kar si dobrega naredila za svojo družino, za našo slovensko skupnost v Güterslohu in za župnika osebno! Smo povezani v dobrih željah in molitvi.

KREFELD

Stane Kelher, sedemdesetletnik

Sončno majsko soboto je v Krefeldu v krogu slovenskih in nemških prijateljev praznoval 70. rojstni dan Stane Kelher.

Stane je prišel v Nemčijo leta 1970, star 22 let. Rodil se je v Podsvetju na Kozjanskem. Po šolanju je opravil še vojaško obveznost v Srbiji in na Hrvaškem. Zaposлил se je v tovarni emajlirane posode Emo Celje. Že po pol leta se je v želji po boljšem zaslužku odpravil v Nemčijo.

Tedaj je v Nemčiji zelo primanjkovalo delovne sile in na borzi so ponujali delo v avtomobilskih tovarnah. Skupini mladih fantov, v kateri je bil Stane, pa so ponudili delo v rudniku. To niso bile ravno njegove sanje, a se je, kot večina, vseeno odločil za odhod v tujino. Fantje so morali podpisati, da bodo v rudniku delali najmanj eno leto. Tako se je skupina dvajsetih 6. januarja 1970 vkrcala na vlak za Duisburg.

Nemci so jih najprej poslali na rudniški zdravniški pregled, takoj naslednji dan pa na delo. Stane je v težkih rudniških pogojih zdržal eno leto, mnogi fantje pa so se predčasno vrnili nazaj v Slovenijo. Takoj nato si je poiskal novo delo. Najprej je delal veliko na montažah, nato pa je dobil službo v tovarni, ki

Slovenski zvon iz Krefelda v Evropskem parlamentu v Strassburgu

je pripravljala les za stanovanjsko pohištvo. Leta 1980 se je zaposlil v železarni v Duisburgu, kjer je ostal do leta 2006, ko se je z 61 leti predčasno upokojil.

V Nemčiji je že 48 let in pol. Ves čas živi v Duisburgu v predelu Homburg. Blizu živi tudi njegov prijatelj Rafael, ki je prišel v Nemčijo malo za njim. Kakorkoli in kamorkoli sta se selila, so se njune poti kmalu spet križale.

Zanimiva je njegova zgodba o pridobitvi nemškega državljanstva. Ko je on prišel v Nemčijo, je postopek stal 5000 mark, in sicer pod pogojem, da nisi bil vpleten v nič protizakonitega oziroma da nisi bil kaznovan. Stanetu so v Moersu, kamor je upravno tedaj sodil Duisburg, zagotovili, da lahko dobi nemško državljanstvo, češ da je od rojstva Nemeč, ker se piše Kelher. Res so bili materini predniki Nemci. V resnici je dobil nemške papirje, pristojbina je v njegovem primeru znašala samo 20 mark. Vendar bi tudi njemu ob kršenju zakonov vzeli potni list in ga spodili iz države, kar so mu jasno dali vedeti. Žal mu je, da so se dokumenti o pridobivanju nemškega državljanstva ob selitvah izgubili.

Stane ima zelo rad kakovostno slovensko glasbo in tudi lepo poje. Marsikdo, ki ga je spoznal v zadnjih letih, sploh ne ve, da je v osemdesetih letih 12 let zapored organiziral slovensko-nemške večere. Njegov šef je nekoč slišal, da pri delu posluša slovensko glasbo. Poklical ga je k sebi in, čeprav je

Stane pričakoval grajo, povedal, da bi Nemci z veseljem plesali ob taki glasbi. Tako ga je vzpodbudil, da se je kljub rednemu delu v treh izmenah in dodatnemu kot voznik taksija začel pogovarjati z upravo mesta Moers. Uradnica mu je sprva rekla, naj pusti vse skupaj na miru, češ da nima pojma, koliko dela je z organizacijo oziroma že samo s pridobitvijo dovoljenj za take prireditve. Na naslednjem obisku v Sloveniji je s kamero posnel nastope slovenskih ansamblov. Tako je prepričal nemške uradnike in v Moers so začeli prihajati slovenski glasbeniki. Hkrati so nastopili še na Nizozemskem in v Belgiji. Žal, kot pravi Stane, so bile prireditve v Nemčiji vedno ob petkih, ko težje privabiš ljudi, a so bile vseeno zelo dobro obiskovane. V publiku je bila približno polovica Slovencev in prav toliko Nemcev. To so bili časi, ko so lahko zapolnili dvorane s 450 ali celo 900 sedeži. Med drugimi so na teh prireditvah nastopili Slovenski muzikantje, Viki Ašič, Ansambel Nagelj in Ansambel Lojzeta Slaka.

Na zadnji tovrstni prireditvi je nastopil Alfi Nipič. Ljudje so si še želeli koncertov, a Stanetu je postalo organiziranje prenaporno. Nesrečno naključje ali nevednost sta botrovala, da je bila na eni zadnjih prireditev dvorana prazna kljub plakatam, ki so jih kot vedno izobesili v kraju in okolici. Na dan prireditve je bil namreč Hitlerjev rojstni dan.

Poleg glasbe je njegova velika ljubezen kolesarjenje. Vsak dan, če le

vreme omogoča, naredi daljšo kolesarsko turo. Vesel je, kadar se lahko udeleži katere od slovenskih prireditev. Prihaja tudi k slovenski maši, največkrat skupaj s prijateljem Rafaelom. Rafaelovi mladi ga vedno vzamejo s seboj in upa, da bo tako še naprej.

Rafael je tudi tisti, ki mu je povedal za slovensko skupnost, ki se druži v Krefeldu. Tam se Stane najbolje počuti, zato je tudi svoj rojstni dan praznoval v prostorih, ki jih ima na voljo krefeldsko društvo za druženja po maši in za druge dogodke. Ob dobri hrani in pijači se je pisana družina zabavala dolgo v noč. Kot se za tako obletnico spodobi, je bilo navzočih tudi več muzikantov.

Stane je človek, ki ga imajo vsi radi. Nasmejan in prijazen. V nagovoru gostom ob svojem rojstnem dnevu je poudaril, da mu darila niso pomembna. Zanj je edino pravo darilo to, da so povabljeni prišli v takem številu.

Kljub skoraj petim desetletjem življenja v Nemčiji je ohranil lepo slovensčino brez nemških popačenk. Ker govori počasi in razumljivo, se z njim lahko pogovarjajo tudi tisti, ki slovensko še ne znajo dobro.

Dragi Stane, vse najboljše ob tvojem prazniku. Ostani zdrav, da se bomo lahko še naprej družili! Naj te ob koncu še pozdravimo, kakor pozdravijo v tvojih domačih krajih in kakor še vedno pozdraviš ti: Bog!

Pripravila učiteljica

Martina Tomšič Kramberger

Dragi naročniki Naše luči. Ali veste, da nekateri še vedno niso poravnali naročnine za leto 2018? Kateri ste prejeli Našo luč za julij in avgust po pošti, ste ugotovili, da je od 1. julija 2018 višja poštnina, ki zdaj znaša 1,20 €. Za 11 izvodov letno torej poštnina znaša 13,20 €. (35 + 13,20 + kuverte = 50 €. So nekateri, ki prejema po pošti in plačajo samo naročnino 35 €.) Hvala vsem, ki poravnate tudi poštnino.

Lojze Rajk

70-letni Stanko Kelher iz Krefelda

FRANKFURT

Ze petindvajsetič smo se konec junija zbrali v romarskem kraju Maria Einsiedel pri Gernsheimu pri maši za domovino. Prvikrat, leta 1993, je bilo to sicer meseca septembra, potem pa se je ustalil mesec junij, na soboto ali nedeljo bolj ali manj v bližini slovenskega državnega praznika.

Letos so se za soboto, 23. junija, na naše povabilo odzvali v slovenski katoliški župniji Stuttgart s svojim župnijskim mešanim pevskim zborom Obzorje. Seveda pa je z njimi prišel tudi njihov župnik **Aleš Kalamar**, ki je ob domačem župniku Martinu in sosednjem župniku Janezu somaševanje

Začetek procesije k Mariji v Maria Einsiedel

Pevci zbora Obzorje iz Stuttgarta

tudi vodil in imel praznični nagovor. Predvsem nas je spodbujal k narodni zavesti in ljubezni do domovine.

Po maši, pri kateri so večinoma peli gostje iz Stuttgarta, smo imeli še praznično prireditev. Pevci so po

obeh himnah, slovenski *Zdravljici* in evropski *Odi radosti*, zapeli nekaj slovenskih narodnih in domovinskih

Zaključek romanja
v cerkvi v Maria
Einsiedel

Po zaključku pa še skupinska slika pred cerkvijo

Eden od nastopajočih otrok v Maria
Einsiedel je bil tudi Rok.

pesmi, učiteljica Natalija Robnik iz frankfurtske evropske šole pa je z

nekaterimi šolarji pripravila nekaj recitacij. To naše srečanje v romarski cerkvi-dvorani smo zaključili s procesijo v staro romarsko cerkev in molitvijo za domovino. Pesem *Marija pomagaj nam sleherni čas* pa je sklenila ta prvi duhovni del našega srečanja. Drugi del se je nadaljeval pri koči s telesnim okrepčilom. Za to so zopet poskrbeli in nosili odgovornost predvsem naši župljani iz

Darmstadta ter Wiesbadna in Mainz. Seveda se je slišala tudi pesem, kar naredi takšno srečanje še lepše in bolj prijetno. Ker nam je šlo letos vreme zelo na roko in ker se nas je tokrat zbralo več kot sto, so naši vtisi in spomini še toliko lepši. To našo prireditev (kakor pozimi tudi Prešernovo proslavo) je denarno podprl tudi Urad za Slovence po svetu pri Vladi Republike Slovenije.

Ko se je sonce začelo spuščati v ravnino onkraj reke Rajne, smo še zadnji pospravljali v koči in okrog nje, naložili v avtomobile pijačo in kar je še drugega ostalo ter zapustili ta škofijski romarski center z mislijo na naslednje leto.

Sredi junija je umrl v 89. letu starosti **dr. Boris Mušič** iz Liederbacha, rojen pa je bil v Novem mestu. Naj počiva v miru! *rem*

MÜNCHEN

Bennofest. Sodelovanje naše župnije na veliki predstavitvi dela in organizacij katoličanov v mestu in nadškofiji München je postalo že tradicija. Letos smo imeli svoj šotor in stojnico na mestu, kjer se ves dan spreha množica ljudi. Od kulinarčnih dobrot smo ponudili potico, vino in predvsem brezalkoholne pijače, ki so bile res dobrodošlo okrepčilo zaradi vročega sončnega dne. Nastop na odru je izvedla pevška skupina, ki se je oblikovala v ta namen. Narodne in narodnozabavne pesmi so pol ure obvladovale osrednji oder in navdušile poslušalstvo.

Predstavili smo seveda tudi Slovenijo kot deželo z bogatimi naravnimi zanimivostmi in lepotami, ki jih je vredno obiskati. Posebej zanimivi pa so vedno pogovori s posameznimi obiskovalci ali mimoidočimi, ki jih zanima ta naš konček sveta. Pripovedovanja o lepih doživetjih se navadno prevesijo v družbena vprašanja. Z veseljem jim ponudimo Slovenski turistični urad v Münchnu.

Biseromašnik g. Jože Cimerman. V kraju Werth na nemško-švicarski meji živi in deluje že desetletja slovenski duhovnik, ki je nekoč vodil župnijo v Mannheimu, kasneje pa pomagal svojim naslednikom. G. Jože je bil deležen zalezovanja Udbe in se zaradi tega ni vrnil v domovino. Svo-

Slovenska stojnica na Bennofestu

Diakon Ralph razlaga zgodovino in umetnost romarske cerkve v Dießen.

Biserna maša, 60 let duhovništva Jožeta
Cimermana

je duhovniško poslanstvo je opravljal na nemški župniji. Hvaležnost teh faranov smo lahko videli na dan biserne maše, ki jo je slavljenec praznoval skupaj s petimi slovenskimi sobraty in krajevnim župnikom na svojem domu. Prišli so tudi slovenski verniki iz skupnosti, kjer je deloval.

Ekumenska molitev za mir v vojašnici Bergmann-Kasserne v Münchnu

Izlet sodelavcev narodnih župnij. Vsako leto nas škofijski urad za priseljence povabi na izlet, ki je namenjen medsebojnemu spoznavanju na bolj sproščen način. Letos smo se odpeljali v Bavarski gozd z lepimi krajinskimi razgledi in zanimivimi kraji. Ogledali smo si za zgodovino nemškega šolstva pomemben benediktinski samostan Metten in »stekleno« vas Arnbruck. Uživali smo v baročni samostanski cerkvi in

med izvirnimi izdelki iz stekla, ki domiselno krasijo obsežno vrtno površino na prostem. Naklonjeno nam je bilo lepo vreme. Ob vsem tem smo imeli veliko časa za osebna srečanja in pomenke.

Romarski izlet v Dießen. Sredi julija je bil organiziran župnijski izlet k jezeru Ammersee, južno od Münchna. Pripravil in vodil ga je diakon Ralph, ki je vpletel v program kar ne-

kaj presenečenj: vožnjo s parnikom preko jezera, ogled tovarne kositrnih figuric na tradicionalen način, ogled romarske cerkve in na koncu še prijetno kramljanje ob sladoledu. Ob prihodu na cilj smo se pri sveti maši duhovno okrepili. Po skromnem pikniku smo sledili strokovni razlagi diakona Ralpa, ki nas je popeljal v zgodovino tega kraja in samostanskega svetišča, ki je postalo romarsko središče, kjer se ob Marijinih praznikih zberejo množice ljudi.

+ Marija Kozole. Svojo življenjsko pot je v nedeljo, 10. junija, zaključila naša draga faranka, žena, mama, babica, sestra, tašča Marija Kozole. Izguba ljudi, ki smo jih poznali, spoštovali in jih imeli radi, je vedno težka, vedno nas preseneti in razžalosti. Marija se je nenehno nesebično razdajala in skrbela za to, da so bili ljudje v njeni bližini ljubljani in srečni. Vedno je bila dobre volje. Z dušo in srcem pa je skrbela tudi za svojo družino.

Rodila se je kot drugi otrok 1. oktobra 1950 v kraju Selce v občini Lenart. Ko je bila stara eno leto, je med igro s starejšim bratom zunaj padla v mlako,

Pok. Marija Kozole iz Nürnberga

iz katere jo je mati rešila v zadnjem trenutku. Kmalu zatem je odšla živeti k babici, saj so na Marijini rojstni domačiji imeli ogromno dela s kmetovanjem. Proti koncu osnovne šole se je v isti kraj preselila vsa družina in Marija je končno lahko spet zaživela med svojimi. Po osnovni šoli se je kolesom vozila v Avstrijo, kjer je na večji kmetiji opravljala hišna in kmečka dela, naučila se je delati tudi s traktorjem. S prisluženim denarjem se je izučila za šiviljo. S trebuchom za kruhom je šla na Tirolsko, kjer je kot sobarica v hotelu delala tri leta, nato pa je leta 1973 z bratovo pomočjo našla delo v Nürnbergu. Že takrat se je pokazalo, kako veliko srce je imela Marija, saj sta z bratom pomagala najprej družini doma, da so lažje preživeli. V Nürnbergu je spoznala Štefana Kozoleta, s katerim se je leta 1979 poročila. Rodila sta se jima dva sinova, Štefan in Kristijan. Marija je z veliko mero odgovornosti in ljubezni prenašala nanju življenjske vrednote, ki jih je sama živela. Zelo se je razveselila dveh vnukov in dveh vnukinj. Rada je delala na vrtu, oboževala je naravo, še posebej pa je z veseljem gojila rože. Žal pa jo je še pred upokojitvijo obiskala tudi bolezen in prestala je več operacij.

Redno je obiskovala nedeljske maše, pri katerih je brala berilo, z možem Štefanom in sinom Kristijanom je leta 2011 obiskala romarsko središče v Lurdu, pred dvema letoma pa je s sestro Anico poromala tudi v Fatimo.

Žal je bil zadnji operativni poseg zanj usoden, saj je približno mesec kasneje odšla k Bogu po večno plačilo. Za vse njene žrtve in dobra dela smo ji neskončno hvaležni in molimo za njen večni mir v Bogu. Možu Štefanu in obema sinovoma izrekamo sožalje v krščanskem zaupanju.

+ Alojz Tement. Nekoliko pozno smo zvedeli za smrt znanega Slovenca iz nürnberške slovenske skupnosti. Ostal je v spominu mnogih Slovencev zaradi požrtvovalnega dela na kulturnem področju. Vodil je slovenski mešani pevski zbor in se uspešno ukvarjal tudi z zabavno glasbo ter razveseljeval slovensko družbo na mnogih prireditvah. Želimo se ga spomniti, saj je marsikdo od še živih Slovencev sodeloval v pevskem

Pok. Alojz Tement iz Nürnberga

zboru ali pa užival v glasbenem prizadevanju pokojnega rojaka. Molimo, da mu Bog nakloni plačilo v nebesih.

INGOLSTADT

Niko Barun je prejel Svetega Duha pri birmi in ubral pot med odrasle kristjane. Boter je bil njegov stric Boris Krajn-

čič. Darovi Svetega Duha so Božja moč za vse življenje, saj ni enostavno živeti kot dober kristjan. Najprej moraš biti prepričan, kar veruješ, potem pa še dovolj samostojen, da to izvršuješ. V vseh časih so kristjani potrebovali Svetega Duha, da so mogli ostati zvesti Kristusu. Tudi danes Kristusu marsikaj v svetu nasprotuje in je krščanstvu sovražno. Posvetnost hoče imeti ljudi zase, vendar je to pot pogubljenja. V tem boju zdržijo veliki junaki, in teh ni malo. Pomislimo samo na množico mučencev vseh časov in krajev, starosti in slojev.

Niku čestitamo in mu želimo, da bi imel vedno odprto srce za navdih Svetega Duha; botru Borisu pa veselje, da bo videl, kako je njegov birmanec pogumen kristjan. *mar'jan*

Birmanec Niko in njegov boter Boris

STUTTART

Pastoralni dogodki v župniji

Ob pogledu za nazaj na naše župnijsko in pastoralno življenje kot dušni pastir večkrat razmišljam v smeri, kako dobri Bog skrbi za nas, pa mogoče skupaj z mano ne opazimo, kako velike stvari dela Bog v ljudeh. V vsakem pastoralnem dogodku lahko najdemo veliko Božjo sled in tega se je potrebno razveseliti. Treh lepih porok je bila deležna naša slovenska skupnost in tega se lahko veseli celotna župnija. Še se najdejo mladi pari, ki želijo skleniti sveti zakrament zakona. Velik priklon za njih, kajti kažejo na moč ljubezni, zvestobe in krščanskega življenja. Ob materinskem dnevu so v našo župnijsko praznovanje pri-

Nova zdravnica Silviya, dr. med.

Novoporočenca Claudia in Tomaž

Novoporočenca Bojana in Bernard

nesli veliko veselja otroci in starši, ki obiskujejo verouk in župnijsko šolo. Vesel je bil trenutek ob praznovanju 80-letnice naše zveste župljanke Angelce Bukovšek, ki nas je povabila in pogostila v župnijski dvorani. Njeni štirje sinovi so njej in nam pripravili res lepo in doživeto obletnico maminega rojstnega dne. Dobri Bog naj ji da še veliko srečnih, zdravih in lepih let. Po dolgih letih študija medicine je uspešno zaključila študij in postala zdravnica mlada Slovenka Silviya, za kar ji čestitamo in ji želimo, naj s svojim znanjem in delom služi vsem ljudem, ki bodo potrebovali medicinsko pomoč. Poslovili pa smo se od Janeza Birka, ki je dokončal svojo

zemeljsko pot in naj mu dobri Bog nakloni večni počitek na svoji desnici, kamor pridejo tisti, ki se trudijo in so za časa svojega življenja bili obteženi z različnimi križi. Prerok Jeremija pravi naslednje: »Gospod je z menoj kakor silen junak« (Jer 20,11). Bog je tudi z nami. Ker nas je velikokrat strah, ne smemo dovoliti, da bi nas naš strah oviral pri našem poslanstvu. Pogum ali srčnost je ena najvažnejših kreposti, saj brez poguma ne moremo vztrajati v drugih krepostih. Vsi ljudje včasih doživljamo strah. In imamo tehtne vzroke za to. Starši se bojijo za otroke, mladi nalog v šoli in pozneje brezposelnosti; ljudje srednjih let starosti, starih je strah

bolezni, onemoglosti in odvisnosti od drugih. Tudi Jezusovi učenci so se bali. Jezus je razumel njihov strah in ga resno jemal, zato jim je rekel:

Sveti zakon sta sklenila Helena in Johann.

Pokojni
Janez Birk

»Ne bojte se!« (Mt 20,26.28.31). In ravno služenje drugemu nas osvobaja strahu. Kakor sol ohranja hrano pred pokvarljivostjo in propadom, tako ljudje, ki služijo drugim in se jim dajo na voljo, varujejo družbo pred pokvarjenostjo in propadom. Taki ljudje družbo »držijo pokoncji«. Gorje družbi, kjer ne bi bil nihče pripravljen služiti. Svet nujno potrebuje ljudi, katerih dobra dela bodo svetila kakor luč. Hvaležnost je navada srca. Nobeden od nas ni sam vir svojega življenja ali vir vsega tega, kar po-

Otroci župnijske šole in starši med nastopom

80-letnica Angelce Bukovšek

trebujemo, da bi preživel in rastle. Hvaležnost nas obogati: odpira nas k temu, da postajamo sposobni doživljati darove Boga in drugih. Tukaj lahko čisto mirne vesti citiram blaženega Antona Martina Slomška, ki pravi: »Zadovoljni so tisti, ki ne pozabijo, da na svetu ni stanu brez križev, da ni človeka, ki bi mu bilo vse po-

voljji. Bogastvo ne da modrosti in za denar se poštenja ne kupi. Hočeš veselo in srečno živeti, uči se potrpeti. Hočeš druge vneti, moraš sam goreti. Pravo vero ohraniti in potomcem čisto zapustiti je naša prva in sveta dolžnost. Kdor premoženje izgubi, veliko izgubi, kdor poštenje izgubi, še več izgubi, kdor pa vero izgubi,

vse izgubi, njemu ugasne luč sredi noči. Človek, ki je vero izgubil, ne pozna več nobene postave in nobenih mej. Hudi časi za Cerkev so nastopali, kadar so se ljudje zadovoljevali z evangelijskimi nadomestki. Toliko bo Cerkev v sebi zdrava in toliko zdrava bo prinašala človeštvu, kolikor bo zvesta evangelijski.« Aleš Kalamar

S R B I J A

MUŽLJA

Posvečenje v Bečkerek 26. maja 2018

Bečkereški škof dr. Ladislav Német SVD je na praznik brezmadežnega spočetja blažene Device Marije 2017 posvetil v diakona **Alena Palatinusa** iz Lukovega sela, ki je končal semeniške študije v subotiški klasični gimnaziji Paulinum.

Zadnje veliko mašniško posvečenje je bilo v Bečkerek pred enajstimi leti, v stolnici sv. Janeza Nepomuka na praznik sv. treh kraljev 2007. Letos, v soboto, 26. majnika, pa je svečana povorka duhovnikov in dveh diakonov v spremstvu duhovnikov iz Vojvodine in Madžarske ter s svojim nadpastirjem škofom Ladislavom Németom krenila v polno stolnico, kjer je slovesnost povzdignilo petje zbora Emanuel. Škof je v pridigi izrazil veselje, da je to njegovo prvo posvečenje in obenem žalost, da ni kandidatov za duhovništvo. Spodbujal je Alena, naj ljubi Boga in v njem svoje vernike.

Nova maša

Naslednjega dne, 27. maja, na 8. navadno nedeljo, je obhajal Alen Palatinus svojo prvo oziroma novo mašo v domači vasi Lukovo selo (Lukácsfalva) v navzočnosti svojih sorodnikov, duhovnikov in redovnikov, kakor tudi mnogih vernikov, ki so v to prijazno vasico prihiteli iz okoliških krajev. Lukovo selo je mužljanska podružnica z okoli 580 prebivalcev, od katerih je kakih 350 katoličanov, in je bila to prva nova maša v zgodovini vasice. Cerkev je bila nabito polna, veliko vernikov pa je moglo spremljati sveto

Po posvečenju škofa in novomašnika navdušeno sprejmejo duhovniki in verniki.

mašo na velikem ekranu, ki je bil postavljen v veroučilnici.

Novomašnikovo geslo so bile svetopisemske besede: »Vzel bom kelih zveličanja in bom klical Gospodovo ime« (Ps 116, 13).

Slovesni govornik na novi maši škofov vikar in župnik László Gyuris je povezal to misel z včerajšnjo škofovo pridigo. Tri stvari: usmiljenje, služenje in ponižnost je želel izraziti z eno besedo, ki je današnjim ljudem najbolj potrebna, a se imenuje ljubezen. Pot in prizadevanje, da bi se upodobili po Bogu, pa z drugo besedo imenujemo

– svetost. Kdor se duhovniku približa, naj občuti Božjo nežnost, odpuščanje in skrb za človeka.

Birma v Ečki

»Pozdravljen, naš nadpastir!«

Svečanost se je začela s slovesnim vhomod med prepevanjem birmancev, staršev, botrov in škofa verbita dr. Ladislava Németa z dvorišča (župnišče so komunisti zasegli in razprodali – pa ga še niso vrnil). Pri oltarju so pozdravili škofa z recitacijo »Pozdravljen, naš nadpastir!« in mu izročili šopek.

Emmánuel Tapolcsányi, novomašnik Alen Palatinus, Stojan Kalapiš med novo mašo

Škof je med pridigo, v kateri se je prilagodil preprostemu poslušalstvu, razložil znani odlomek evangelija o Božjem kraljestvu, ki je podobno pšeničnemu zrnu. Sledila je izpoved vere, pri čemer so spremljali birmance tudi starši, ki naj bi bili otrokom prvi pričevalci vere, pa tudi botri. Prošnje so povedali v srbohrvaščini in madžarščini – žal ni med izbirnimi šolskimi predmeti tega jezika, ki mu pripada večina birmancev. Sledil je prinos darov na oltar: kruha, vina, vode, cvetja. Najlepše se je ljudem zdelo skupno petje.

Prihodnjo nedeljo bo žegnanje in nova maša

Škof je bil izredno razpoložen ter zadovoljen, kar je tudi izrazil. Na koncu maše se je salezijanec Janez iskreno zahvalil njemu in vsem sodelujočim – ter jih povabil za prihodnjo nedeljo na žegnanje v tej cerkvi sv. Janeza Krstnika, ko bo tudi ponovitev nove maše domačina Alena Palatinusa iz sosednjega komaj 2 km oddaljenega Lukovega sela, kjer so dobili cerkev šele 1927. Prej so vsi

Skupinska slika pred daritvenim oltarjem z birmanci in ministranti

hodili k maši v Ečko, kjer je bila prva cerkev zgrajena že 1793, a sedanja, tretja, 1864.

Naša slovenska beseda 2018

»Naša slovenska beseda« je vsakoletno srečanje, ki povezuje slovenska društva, delujoča v Srbiji. Prejšnja leta so prihajala tudi društva iz Bosne in Hercegovine. Slovensko društvo Planika iz Zrenjanina (Bečkereka) je letos priredilo 12. tradicionalno literarno druženje.

V soboto, 2. junija, je v tem prijaznem glavnem mestu Banata zopet odmevala slovenska beseda v dvorani kinoteke »Cinema«. Slovensko društvo Planika je bilo gostitelj srečanja slovenskih društev iz Srbije, sodelovali pa so tudi gostje iz Slovenije – učenci in učitelji Osnovne šole Miroslava Vilharja iz Postojne.

Nastopilo je sedem društev: »Sava« iz Beograda, »Triglav« iz Subotice, »Kula« iz Vršca, »Kredarica« iz Novega Sada, »Logarska dolina« iz

Pančeva, »Planika« iz Bečkereka ter Slovenska kulturna skupnost »Franca Prešeren« iz Niša.

V uvodnem delu so se učenci in udeleženci pouka slovenskega jezika iz Zrenjanina poklonili pisatelju, dramatik in pesniku Ivanu Cankarju ob stoletnici njegove smrti z branjem odlomkov in citatov iz njegovih del. Gostje iz Beograda, Vršca, Gudurice, Novega Sada, Subotice, Pančeva in Kovina so se najprej predstavili s točkami najmlajših učencev v slovenskem jeziku, odrasli udeleženci pouka slovenskega jezika in kulture pa so prebrali svoje spise in pesmi.

Postojnčani so se predstavili z gledališko predstavo »Janko, Metka in Pavliha«, za katero so prejeli močan aplavz 200 obiskovalcev. Nastopil je tudi zbor Društva Slovencev Planika. Manifestacijo je podprl Urad Republike Slovenije za Slovence v zamejstvu in po svetu ter Pokrajinski sekretariat AP Vojvodine za izobra-

ževanje, upravo, manjšine in nacionalne skupnosti.

Priznanje za svoj trud in veliki doprinos pri negovanju slovenskega jezika so dobile učiteljice Rut Zlobec, Tatjana Bukvič in Milena Spremo; zahvalo pa je prejela Osnovna šola Miroslava Vilharja Postojna za obisk ter mentorica gledališke predstave »Janko, Metka in Pavliha« Irena Rep.

Najbolj se je v znanju slovenščine izkazala skupina iz Pančeva; pri več skupinah smo pogrešali pravičen poudarek slovenskih besed, ki so jih v precej primerih udeleženci naglašali napačno, saj obstaja razlika od srbohrvaščine ravno v drugačnem akcentu – in bi to bilo treba bolj vaditi. Čeprav je sodelovanje s Cerkvijo v Srbiji na višini, pogrešamo sodelovanje staršev in njihovih otrok pri slovenski maši za božič in veliko noč, kakor tudi sodelovanje otrok pri šolskem verouku v slovenščini, kjer ta možnost obstaja že od na-

stopa demokracije leta 2000. Napori slovenskih dušnih pastirjev v tem smislu niso obrodili sadov. Pri tako pomembni manifestaciji slovenske besede, kulture in omike smo pogrešali (kot že tolikokrat poprej) navzočnost vsaj kakega predstavnika beogradskega slovenskega veleposlaništva.

Dan za lepo domačo besedo so udeleženci končali z druženjem pri kosilu v znani »Pivnici«: zrenjaninska pivovarna je propadla, pivnica in »dnevi piva« pa so ostali. Naj ostanejo še naprej tudi dnevi druženja in povezanosti Slovencev in njihovih številnih prijateljev po Srbiji.

Janez Jelen

Pavliha se v igrici obrača k otrokom.

Za konec je sledila spominska fotografija.

Skupina iz Pančeva pred zrenjaninsko stolnico in mestno hišo

PANČEVO

Združenje Slovencev

»Logarska dolina« obeležilo dan državnosti Slovenije

Sveto mašo, ki se je v cerkvi sv. Karla Boromejskega v ponedeljek, 18. junija, prvič odvijala v slovenskem jeziku, in nato s svečanim programom v Narodnem muzeju je Združenje Slovencev »Logarska dolina« iz Pančeva obeležilo dan državnosti Republike Slovenije. Svečanosti je poleg članov Združenja prisostvovalo veliko somešča-

nov iz Pančeva, ki so dejavno vključeni v njegovo delovanje.

Zanimivo je navesti, da je sveta maša, ki sta jo darovala župnik cerkve sv. Cirila in Metoda iz Beograda Lojze Letonja in župnik župnije sv. Karla Boromejskega v Pančevu Robert Paščik, prvič v 300-letni zgodovini cerkve bila v slovenskem jeziku. Čeprav je v dolgi tradiciji delovanja Katoliške cerkve v Pančevu delovalo nekaj slovenskih duhovnikov, ni nihče izmed njih maševal v slovenskem jeziku, ker so se takrat maše darovale v latinskem jeziku. Ta da-

tum (18. junij 2018) se lahko zato z vso pravico navede kot zgodovinski, saj vsekakor odpira novo stran v življenju pančevskih katoličanov, še posebej tistih s slovenskim poreklom.

Svečanega programa, ki je potekal v Narodnem muzeju, so se poleg članov Združenja udeležili tudi gostje iz Beograda. Ob tej priložnosti je vse prisotne pozdravil Saša Verbič, predsednik Nacionalnega sveta slovenske manjšine v Srbiji in predsednik Društva Slovencev »Sava« iz Beograda, ki je v svojem go-

voru poudaril pomen obeleževanja ne samo tega, temveč tudi ostalih praznikov, ki so za Slovence iz teh krajev velikega pomena. V okviru programa so gostom prikazali nekoliko promocijskih turističnih filmov o Sloveniji, Logarski dolini in Ptujju, kot tudi glasbeni video »Slovenija« poznane slovenske Ansambla bratov Avsenik in »Dan ljubezni« pop skupine Pepel in kri, s katero so leta 1975 na Švedskem predstavljali tedanjo Jugoslavijo na pesmi Evrovizije.

Josip Veber

Sveta maša

Dan državnosti

Njegova suknja – Šesto poglavje

Pavel se je bebasto zasmel. »Nekateri smo si ogledovali mesto v mesečini. Kmalu po polnoči smo zadeli na trumo svojati ter pohiteli za njo. Druge zabave pač ni bilo. In ... seveda, malo pijani smo bili.«

»Vidim. Naprej! Povej mi, kar še veš.«

»No, ostali smo pri zaslíšanju. Kot sem rekel – nismo bili ravno v stanju, da bi razumeli vse, kar se je dogajalo, in povrh so govorili večinoma še aramejsko. Toda takoj nam je bilo jasno, da bi tempeljski oblastniki in trgovci zelo radi videli, da bi bil mož obsojen na smrt.«

»Zaradi dogodkov v templju?«

»Da. In ker je hodil po deželi in zbiral okoli sebe ljudi ter jim govoril.«

»O čem?«

»O novi veri. To vem od nekega legionarja, ki razume njihov jezik. Pravi, da oznanja Jezus neko vero, ki nima kaj prida opraviti s templjem. Priče so večinoma besedičile popolne nesmisle. Eden naj bi bil prisegel, da je Galilejec obljubljal, da bo v treh dneh pozidal tempelj, če ga podro, in podobne oslarije. Hoteli so ga pač obsoditi in zato je bilo kajpada vsako pričevanje dobrodošlo.«

»Kako pa je zdaj s stvarjo?«

»Presedalo mi je že, pa sem odšel še pred zoro domov. Sklenili so ravno, da naj bo takoj po zajtrku zaslíšanje pred Pilatom. Verjetno so zdaj že na prefekturi. Pilat bo moral ustreči njihovi zahtevi, in to je ...« – Pavel je malo okleval in nejevoljno končal – »da ga križajo. Nekako tako sem slišal zvoniti.«

»Bova šla tja?« je vprašal Marcel.

»Meni je slabo, tribun, prosim, če mi oprostíš.« Pavel je vstal in stopil z negotovimi koraki proti vratom, kjer je zadel ob vojščaka v gardni uniformi, ki je trdo pozdravil in javil: »Višji oficirji in oddelek dvajsetih mož minojske legije naj takoj nastopijo pri sodišču državnega upravitelja.« Ne da bi bil čakal na odgovor, je spet salutiral in ošabno odšel.

»Rad bi vedel, kaj hoče Pilat od nas,« je rekel vznemirjeno Marcel. Srečal je zaskrbljeni Pavlov pogled.

»Lahko si mislim,« je ta srdito pojasnil. »Pilat ne izkazuje Minoi nobene časti. Hoče nam ukazati nekaj, kar je za njegove čete preveč umazano in prenevarno. Minoa jutri odpotuje. Če nastanejo nemiri, nas nihče ne doseže.« Stopil je iz sobe, Marcel pa neodločno za njim, da bi odredil, naj Pavel odpravi četo. Skozi priprta vrata je videl, kako je centurij hlastno pil iz velike kupe.

»Na tvojem mestu, Pavel, bi jaz več ne pil,« je rekel strogo.

»In jaz na tvojem, kolikor bi mogel!« Stopil je nekaj korakov proti Marcelu. »Danes boš moral križati človeka,« je mrmral. »Si že kdaj videl, kako so koga križali?«

»Ne. Nimam pojma, kako to gre. Poučiti me moraš.«

Pavel je previdno tipal nazaj proti mizi z vinom, na novo napolnil kupo in jo, ko je še kapalo od nje, ponudil Marcelu.

»Te bom že, ko bo čas,« je rekel hripavo. »Popij tole! Do dna! Če ne, ti bo pozneje žal, da me nisi ubogal. Delo, ki nas čaka, ni vredno treznih mož.«

Marcel je brez ugovora vzel kelih in pil.

»Ne samo ker je to zoprno in grozotno,« je spet začel Pavel. »V tem možu je nekaj nenavadnega. Jaz bi raje ne imel opravka pri tej stvari.«

»Misliš, da te bo njegov duh preganjal?« je vprašal Marcel ter se zaman silil v smehljaj.

»Počakaj in sam presodi! Priče so trdile, da je v templju nastopil tako, kakor bi bil njegova last. In to ni zvenelo kar nič neumno. V hiši starega Ana se je zares tako vedel, kakor bi bil tam doma. Pred Kajfom se je počutil vsak kot obtoženec – le on ne! Na prefekturi je bil edini, ki je ohranil mirno kri. Vzvišen nad vsemi. Tudi Pilat je moral to občutiti. Neka priča je izpovedala, da se je izdajal za kralja. Pilat se je sklonil, mu pogledal naravnost v obraz in vprašal: 'Ti si judovski kralj?' Prosim, ni vprašal: 'Ali si trdil, da si kralj?' marveč 'Ali si?' In pri tem se ni posmehoval.«

»Toda, saj to je nesmisel, Pavel! Od vina razgreta domišljija se je poigrala s teboj.« Spet si je napolnil kupo. »Pokličí četo,« je velel odločno. »Upam, da boš lahko stal pokonci. Pijan si, popolnoma nalit.« Izpraznil je kupo ter si obrisal usta z roko. »No, in kaj je odgovoril Galilejec?«

»Nekaj o nekem kraljestvu – ki pa ni od tega sveta.«

»Več ko pijan si,« se je norčeval Marcel. »Razum te zapušča. Najbolje je, če greš spat. Naznanil bom, da si bolan.«

»Nak, ne pustim te na cedilu, Marcel.« Bilo je prvič, da je nagovoril Pavel poveljnika po imenu.

»Dober si, Pavel,« je rekel Marcel ter mu ponudil roko. Nato se je spet približal vrču z vinom. Pavel mu je odmaknil kupo.

»Za zdaj imaš dovolj, če ti smem svetovati. Iti moraš. Pilatu ni všeč, če človek ni točen. Že davi je bil dovolj nejevoljen. Odpeljal bom četo in tam se bova dobila.«

Na poti na morišče – z imenom Lobanja, v judovskem jeziku Golgota – je Demetriji hote postajal. Nikamor se mu ni mudilo, kajti ni si želel videti, kako bodo Jezusa križali.

Od dneva, ko so ga zaslužjili, še ni bil tako potr. Leta so mu zacelila rane na zapestjih in pravično ravnanje v družini senatorja Galia je pripomoglo, da se mu je srce pomirilo. Danes pa se mu je zdelo, da za izobraženega človeka na svetu ni prostora. Vse človeške ureditve so se mu zdele zastrupljene z lažjo, sodišče podkupljivo in pravice ni bilo videti nikjer. Vsi vladarji, veliki in mali, so bili naprodaj. Celo svetišča so bila polna goljufije.

Čeprav je bil navajen dolgih, krepkih korakov, je vlačil danes noge po umazanih cestah kakor potepuh – brez upanja, brez vere, brez zavesti lastnega dostojanstva. Včasih je jezno govoril pred se in pri tem v mislih prešel vsa sodišča in vlade tega hudobnega sveta. Domovinska ljubezen! Kako čvekajo pesniki in pevci o častnem prelitju krvi! Tudi ti so morda podkupljivi! Stari Horacij! Morda mu je Avgust prav tedaj poslal novo haljo in sod vina, ko je zapel »Sladko in vzvišeno je za domovino umreti!« Nesmisel! Zakaj naj mož pri zdravi pameti misli, da je lepo in plemenito dati življenje za rešitev sveta? Ne splača se na njem živeti – še manj zanj umreti! In nikdar ne kaže na boljše. Ta nori Galilejec se je tako razkačil nad oskrunjanjem templja, da ga je zaneslo v nespametno dejanje. Gotovo bi jih od dvajsetih ljudi te nesrečne, revne dežele vsaj devetnajst ploskalo drznemu poskusu tega reveža. Toda ko je to storil pred njihovimi očmi, so ti ubogi, od revščine tepeni ljudje pustili Jezusa samega pred pokvarjenimi voditelji templja in v srčiki gnilega cesarstva.

In zvestoba? Kaj ima od tega, da veže svoje življenje na življenje svojega rimskega gospodarja, ki zdaj išče pri njem zaupnosti, zdaj ga spet ponižuje? Prav nič časti bi ne izgubil, če bi tega plemenitaša zapustil. Poti v Damask ni težko najti.

Za Demetrija je bil to nesrečen dan. Celo sonce, ki je zjutraj svetlo sijalo, se je zdaj zastrlo.

Ko se je bližal neslavnemu kraju, je srečal mnoge, ki so hiteli nazaj proti mestu. Večina med njimi je bila lepo negovana, krasno oblečena in skoraj vsi so hodili vsak zase. Ti ljudje, je premišljeval Demetriji, so odgovorni za današnje hudodelstvo. Kar nekoliko odleglo mu je, ko je pomislil, da je najhujše že minilo. Ti ljudje so se nagledali usmrtitve in zdaj se vračajo k svojim opravkom, morda celo k molitvam.

Končno je stal Demetriji pred gričem, na katerega je vodila ozka steza. Na njem so stali v eni vrsti trije križi. Morda so se naduteži še odločili, da so z Galilejcem križali tudi nekaj njegovih prijateljev? Toda je mar verjetno, da je dva izmed njih trpljenje njunega učenika tako prevzelo, da sta se postavila zanj? Težko! Takega vtisa njegovi spremljevalci niso vzbujali. Vsaj tisti ne, ki jih je videl ondan na cesti ali davi na ulici.

Demetriji se je moral prisiliti, da je stopil naprej. Krajna dva obsojenca sta se na križih zvijala. Osamljenec v sredini pa je bil miren kot kip. Glava mu je omahnila na prsi. Upajmo, da je že mrtev ali vsaj v nezavesti, je pomislil Demetriji.

Dolgo je strmel v žalostni prizor. Vroč jeza, ki ga je prej skoraj zadušila, se mu je ohladila. Ta osamljeni mož je svoje življenje zavrgel brez koristi. Z ničimer mu ni bil poplačan drzni pogum.

Se nadaljuje

OGLASI

Našim rojakom nudimo 10-odstotni popust na ugodna prenočišča in okusne jedi v HOTELU/GOSTIŠČU KRONA DOMŽALE in APARTMAJIH PIŠECE VILA SILVA MARIJA.

Na čudoviti lokaciji pri Ptujju med Dornavo in Polenšakom prodam hišo z gospodarskim poslopjem v izmeri 180 m² in 4781 m² zemljišča, posebej je še vinska klet z večjim prostorom za druženje. Tel. 031 384 684.

Oglas sme obsegati največ 50 besed. Cena oglasa je 20 EUR za enkratno objavo. Celoletna objava z isto vsebino je 150 EUR. Z večkratno zaporedno objavo narašča tudi popust. Oglase sprejemamo do 5. v mesecu za naslednjo izdajo. Plačilo pri poverjenikih, slovenskih župnijah ali na uredništvu.

Slovenske razglednice

Repentabor, foto: Rafaelova družba

KRIŽANKA

LETANKA 1809	KOROŠKA PRESTOLNICA	PREHVALEČ ALPINEZ GAČARJE	GRMAČASTA RASTLINA	STARA OBLIKA VEŽNJA IN	NORVEŠKA V RIMNO-VEM JEZIKU	ITALIJSKI POZDRAV	DELAVJE NA REJ-KALNIKU	NOVAK ČEČULGA	REM. OZNAKA ZA JOD	OSTEK TOK TERMOČNE	GORA V TURŠKI
CARINSKI URAD NA SBL											
DRAGOČINO AFROŠKO DREVO									ABRAHAM OV KRAJ ČEBELA (LAT.)		
VREZANA PODOBA V LESU								VISTA PAPPE RAHLO NA-VLAŽENO			
NEVARNNA ŽUŠLIKA				GRAM SEVIDA		SMOKI PR. ŠROFJE STAROSTNA ČIARMA					
VADNAL IVAN			IZD. IZ ŽIGANE GLIVE NEVARNE ZAKLADAVEC								
SLABA OČENA					GRŠKI BOG LJUBEZNI MESTO V NEMČIJI						TONA OPIRMA NGA V MILANU LA ...
CELJSKI DOMAČIN							KILOGRAM AČT		ROSPOR JOD		LETNA VSTOPNICA ZA PREDSTAVE
 PRAVILKA SUI PEROCI MUGA ... TROFI.											
2. ČRKA ABCIDE		DVORCI BOL. KRALJ SMOČNA JENKA							ADAM BOHORIC STRADYVARI JEV VOTILI		
KRUKŠKO ODELER			KOVAČ EMIL SILVA OMAVEN			KOSI DEBLA ZA SEKANJE KRALJ PIR LJUBLJANI					
DOMAČA ŽIVAL				NOSAN TVANA ŽENSKO IME			ARABSKA DRŠAVNA JALOSTA ŽIKU				
HIGIENSKA VODA ZA USTNO VOTLANO					GORKA AMPER		ALGUMBURG OZNAVLJE NEC APOST. PETRA			14. ČRKA ABCIDE LEOPOLD HRIBAR	
LEŠNIK BAFKO			EVK ARKO ŽIMSKO VRASTNO OGRANJALO			HEŠNO OKROJE ANGLIŠKO OTOK					
KOVAČKO DINIŠČI					ČLAN SAMOSTANSK RGA REDA MEH ANA						KOROŠČEK ANTON
BUČA BREZ GLAVE				PIŠATELI E-VANGELJA 22. ČRKA ABCIDE							KALI ŽVIFLO
PODRČIČI RUMNO OD SLOVENCE											SOŠNA ČIPIVA

MALO ZA ŠALO

Mlad optik dobi delo v optiki. Delodajalec mu razlaga, kako se pri njem posluje: »Ko kupec vpraša za nova očala, mu pokažete nekaj okvirov.«

»Ampak vidim, da cene niso označene,« se začudi mladi mož.

»Natanko tako,« pravi delodajalec in nadaljuje: »Ko si kupec izbere okvir, vpraša, koliko stane. Vi rečete: ,250 €.' Če kupec nič ne reče, dodate: ,In 150 € za stekelca.' Če še vedno nič ne pripomni, končate: ,Za vsako.'«

Na sodišču tožilec vpraša obtoženega: »Je res, da ste prejeli podkupnino?«

Obtoženi gleda skozi okno in vse presliši.

Tožilec ponovno vpraša: »Je res, da ste prejeli podkupnino?«

»O, a meni pravite? Sem mislil, da je to vprašanje za sodnika.«

Janez se pritožuje prijatelju: »Ne zdržim več! Ta moja žena me bo uničila.«

Prijatelj ga vpraša: »Kaj pa je narobe?«

»Vedno, ko se kregava, postane historična.«

»Historična? Misliš reči histerična?«

»Ne, historična! Slej ko prej mi z zlovilnim in zoprnim glasom začne oporekati: <Spomnim se, ko si takrat ...>«

Franček pride v picerijo in naroči pico.

Natakar vpraša: »Vam jo razrežem na štiri ali osem kosov?«

»Kar na štiri, osem jih ne bom mogel pojesti.«

PolicaJ Tone je imel navado, da je vsak dan za malico v bližnji delikatesi kupil sendvič in ga pojedel, sprehajajoč se po ulici ob policijski postaji. Nekega dne pa se je iznenada sprehajal s sendvičem na drugi strani ulice. Šef ga opazi in ga vpraša: »Zakaj pa danes malicaš na drugi strani ulice?«

»Bil sem pri zobozdravniku, ki mi je popravil en zob in rekel, da moram danes jesti na drugi strani.«

Kakšna je razlika med Facebookom in zaprom?

Nobene razlike ni. Sediš, zapravljaš čas in pišeš po zidu.

REŠITEV KRIŽANKE št. 1807

LEST	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1	M	A	L	I	S	R	P	A	N	K		
2	O	M	A	N	U	R	O	K	O			
3	K	O	T	A	S	E	L	K	P			
4	R	R	O	L	M	E	D	A				
5	O	I	K	A	R	S	E	L				
6	N	O	G	O	M	E	T	D	A			
7	O	B	O	L	O	R	R	N	O			
8	G	N	J	K	A	O	S	Č				
9	O	B	E	L	I	S	K	M				
10	D	V	E	U	T	A	H	E	C			
11	R	A	V	E	N	A	M	I	T	I		
12	A	K	L	A	R	A	P	O	R			
13	V	S	I	A	G	L	D	I				
14	A	V	I	Z	A	A	J	A	L			
15	E	B	E	N	O	V	I	N	A			
16	P	T	U	J	S	K	A	G	O	R	A	